STUDÁNKA

ČASOPIS FARNOSTÍ STRÁŽNICE, PETROV, RADĚJOV A SUDOMĚŘICE

Březen 2021

Duchovní slovo

Na prahu postní doby jsme si řekli, že všichni jsme hříšní lidé a že všichni potřebujeme čas obnovy, posilnění naší víry a zamyšlení nad naší křehkostí. Zvlášť tento „covidový“ čas nám ukázal, jak jsme zranitelní.

Současná doba není jednoduchá, ale může nás vést k většímu sebeovládaní, zamyšlení nad životem, nad smyslem naší víry, nad smyslem služby ostatním.

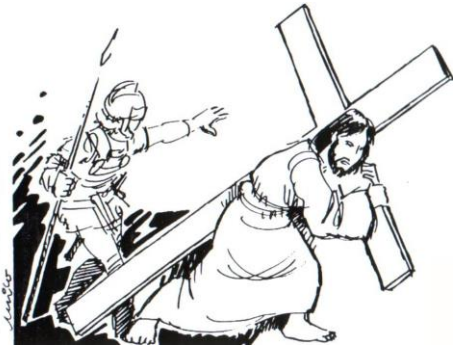

Snažme se využít všechny možnosti, abychom nepromarnili tento postní čas.

Ať je to čas, kdy znovuobjevíme soukromou modlitbu, modlitbu v rodině – společně se pomodlíme Křížovou cestu, najdeme si čas na četbu Písma sv. a duchovní literatury, zapojme se do farní postní aktivity (kříže v našem okolí – podrobnosti najdete v únorovém čísle Studánky), nezapomeňme na almužnu a konkrétní skutky lásky. Najednou nám možná těch 40 dnů postní doby bude připadat tak málo ☺.

My kněží jsme vám k dispozici – stačí nám napsat, zavolat a domluvíme sv. zpověď, pohovor, setkání apod.
Na první pohled se nám může zdát, že čas se zastavil. Ale to není pravda! Každý den máme možnost udělat něco pro náš duchovní růst.

Přejeme každému z vás požehnaný postní čas – otec Lukáš a spolubratři David a Robert.

JAK NA PŮST? TŘEBA TAKTO
P – procházky ke křížům
Ú – ústa na uzdě
S – svátost smíření, svaté přijímání
T – ticho? telefon? tolerance?... – toť na tobě

Farní informace

- musíme dodržovat všechna bezpečnostní opatření, která mají vliv na život a aktivity farnosti; prosíme vás o pochopení a trpělivost, kterou všichni potřebujeme; myslíme nejenom na naše potřeby, ale také na zdravotní stav ostatních; v modlitbě pamatujme na naše nemocné a všechny, kteří jim slouží,

- nadále jsou zrušeny veřejné hodiny ve farní kanceláři; pokud budete potřebovat vyřídit nějakou formální záležitost, domluvte si setkání telefonicky nebo mailem – děkujeme,

- na mše sv. zveme pouze rodiny, které mají domluvené mešní úmysly; rodiny, které mají domluvený mešní úmysl, mohou samozřejmě pozvat své známé nebo sousedy tak, aby byla naplněna kapacita kostelů – u Panny Marie 25 osob, v Petrově a v Radějově 13 osob,

- děkujeme všem, kteří pečují o úklid a výzdobu našich kostelů; děkujeme za váš čas a práci, kterou nezištně věnujete farním společenstvím; také děkujeme všem, kteří přispíváte na provoz kostelů a farnosti; děkujeme za vaše dary pro nás – pro kněze, ať už je to modlitba, dobré slovo, rada, povzbuzení, ale také všechny naturálie nebo finanční dary – Pán Bůh zaplať,

- nadále všichni čekáme, jaký bude vývoj situace a jaká budou hygienická opatření – proto teď nejsme schopni naplánovat průběh oslav velikonočních svátků, doufáme, že v 2. polovině března budeme moci naplánovat velikonoční bohoslužby a sdělit způsob vaší účasti na liturgii,
- rodiče, kteří chtějí pokřtít svoje děti, ať se obrátí na o. Lukáše – domluvíme termín svát. křtu a v kruhu rodiny se křtiny mohou uskutečnit.

Rozkvétání křížů aneb „Farnost sobě“ - poděkování

Děkujeme všem, kteří si od Popeleční středy už udělali čas a přišli uctít kříž. Je to svědectví nejen víry, ale i laskavosti vůči druhým – jak je krásně napsáno v příspěvku z Radějova: „vidět, že na to nejsme sami.“

Doplnění pro ty, kteří nevědí, oč jde: během celé postní doby jsou na vybraných křížích umístěny věnečky. Kdo přijde uctít kříž, nechává jako znamení pro druhé květ na věnečku. Kříž je ve Strážnici u Skalické brány v zatáčce do ulice Za Valy, v Radějově u kostela, v Petrově u přístaviště a v Sudoměřicích za firmou Bonega.

FARNOST SUDOMĚŘICE

Já jsem to, kdo svědčí sám o sobě, a svědčí o mně Otec, který mě poslal.“ Zeptali se ho tedy: „Kde je tvůj Otec?“ Ježíš odpověděl: „Neznáte ani mne, ani mého Otce. Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce.“ Tato slova mluvil u chrámových pokladnic, když učil v chrámě, a nikdo se ho nezmocnil, protože ještě nepřišla jeho hodina.

(Slova svatého evangelia podle Jana)

PODĚKOVÁNÍ PANÍ KOSTELNICI FRANTIŠCE HORŇÁČKOVÉ

V neděli 14.2.2021 proběhlo při mši svaté poděkování paní Františce Horňáčkové za dlouholetou obětavou službu kostelnice v našem kostele. Této služby se podle svých slov ujala v roce 2014 pouze na chvíli, než se „někdo najde“, a ve starostlivosti o správný průběh našich mší nakonec vytrvala až do letošního února, kdy oslavila své životní jubileum. Otec Robert ve své děkovné řeči připomněl, jak je třeba si obětavosti kostelníků vážit, protože tato služba není snadná a ne každý by byl ochoten ji vykonávat. Je totiž při ní třeba velké míry odpovědnosti a také ochoty být stále k dispozici.

Moc hezky o roli „klíčnice kostela“ promluvil p. Matyáš, jeden ze stávajících kolegů kostelníků, protože těmi klíči pomyslně odemykala cestu nám věřícím nejen ke kostelu, ale i k Bohu, abychom se tam k němu modlili, Bohu děkovali a Boha prosili o pomoc ve svých různých záležitostech.

Tak ještě jednou Vám, paní Horňáčková, jménem naší farnosti moc děkujeme a přejeme Boží požehnání.

KAŽDOU POSTNÍ NEDĚLI PŘEDE MŠÍ SVATOU V 10 HODIN PROBÍHÁ V KOSTELE JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE V SUDOMĚŘICÍCH KŘÍŽOVÁ CESTA.

MODLITBA V NAŠEM KOSTELE

Oznamujeme sudoměřickým farníkům, případně ostatním zájemcům, že počínaje čtvrtkem 18.2.2021 bude po celou postní dobu, vždy v úterý, čtvrtek a sobotu, v době od 16.30 do 17.00 hod. otevřen kostel Krista Krále v Sudoměřicích. Bude tak dána příležitost pobýt před svatostánkem a pomodlit se.

BEZKONTAKTNÍ JARMARK PRO MISIE V ZAMBII

Stejně jako na celém světě koronavirus zasáhl i Zambii. Od otce Bernarda Makadani Zulu, který několikrát navštívil naše farnosti a pana biskupa George Lungu máme zprávy, že následkem viru zemřelo několik kněží a biskup z jiné části země. Není, jak lépe bychom pomohli, než se modlit za ukončení pandemie a zdraví pro všechny na světě.

Dalším problémem je propad finanční pomoci do misijních zemí prostřednictvím všech organizací působící v těchto oblastech a náš projekt není výjimkou. V důsledku neuskutečněných sbírek a aktivit v loňském roce se tito lidé ocitají bez podpory, jak vzdělávacích programů, fungování církevních struktur, tak i běžného zabezpečení jejich života.

Pro porovnání: pomoc z farnosti Sudoměřice pro naše děti v Chiparambě během minulých let obvykle činila okolo 70 tisíc za rok. V roce 2020 to bylo 700 Kč. Za ty jsme moc vděčni, protože se sešly ve velmi nelehké době. Námi vybudovaná síť dobrých přátel, farností a dárců, kteří se každoročně s námi do podpory zapojují, se potýká se stejnými problémy. Tato podpora však v našem projektu chybí.

Nejen proto jsme se rozhodli uspořádat velikonoční jarmark, a to v neděli 4.4.2021 u nás ve farnosti Sudoměřice. Budou-li trvat omezení, připravíme jarmark „bezkontaktní," propojený nadějí a otevřenými srdci pro sestry a bratry v Kristu. Farníci budou moci přijít během odpoledne do kostela podpořit Chiparambu a vzít si něco z jarmarku. Nebo je možné zasílat dary na č.ú. spolku Chiparamba, z.s. 123-1856160217/0100.

Prosíme také všechny tvořivé lidi, kteří by nazdobili nějaké to vajíčko nebo i víc vajíček (úplně jednoduchými technikami), napekli sušenky, nebo perníčky, cokoliv by se mohlo do jarmarku darovat. Možná by i někdo jiný a jinde mohl uspořádat jarmark na podporu Chiparamby.

Každému, kdo se s námi zapojí do jakékoliv pomoci nebo se modlí za lidi v misijních oblastech, ze srdce děkujeme. Za všechny dárce jsou v Zambii slouženy mše svaté otcem Bernardem a Geraldem. Jakmile to bude možné, s dětmi z farnosti a jejich velkým nadšením připravíme obvyklé aktivity, které znovu propojí celou farnost. Děkujeme za podporu a přejeme požehnané prožití doby postní.

Kateřina a Josef Janečkovi Chiparamba, z.s.

Velikonoční jarmark

Po nedělní mši svaté 4.4.2021
před kostelem Krista Krále
v Sudoměřicích

V případě omezení bude možnost podpořit misie

mezi 14-16 hodinou v kostele

Výtěžek podpoří děti v zambijské vesnici Chiparamba

FARNOST RADĚJOV

Postní doba aneb „Farnost sobě“

Ačkoliv z postní doby není mnoho ukrojeno, věneček na dřevěném misijním kříži u kostela v Radějově se začal pomalu plnit kytičkami. Jsme velmi vděční, že skrz úctu ke kříži povzbuzujeme sami sebe. Až půjdete cestou kolem kostela, zastavte se u kříže, u pietního místa O. Jacka, připevněte kytičku nebo třeba jen tak pootočte hlavu a podívejte se, že na to nejsme sami.

LP

Postní výzdoba v kostele

Neustále mě udivuje, jak to Pán Bůh zařídil, že každému dal do vínku jiné schopnosti. Zatímco já využívám ke své práci počítač, vždycky jsem plná údivu, co dokážou ostatní. Na Popeleční středu při návštěvě kostela jsem s otevřenou pusou (jediná výhoda roušky, že to není vidět) obdivovala postní výzdobu. Děkuji Pánu Bohu, za každý dar, který od něho dostáváme. Za lidi, kteří jsou ochotni dělat věci, které my druzí neumíme. Děkujeme ti, za každou i neviditelnou službu. LP

Mše svatá – radost z účasti

Jako pozitivní věc v této nelehké době považuji to, že si začínáme uvědomovat, že se těšíme a máme radost z úplně obyčejných věcí, které jsme před rokem brali jako samozřejmost. Koho by napadlo, že od podzimu do postní doby budu v kostele na mši svaté pouze třikrát a pokaždé budu dojatá, že tam můžu být. S jakou radostí uslyším hrát varhany v kostele, ne z televize nebo tabletu, ale naživo. Jakou radost budu mít ze zpěvu, i když jsem vždycky trochu remcala, že musím jít přede mší

svatou ještě na zkoušku a ostatní jdou přímo do kostela.
Během postní doby bude každou neděli v 7:30 mše svatá v Radějově. Na mši svatou je potřeba se zapsat do „pořadníku“ v kostele. Tak, aby se farníci prostřídali.
Všem, kdo budete mít možnost se osobně účastnit mše svaté v postní době, přeji radost z Boží přítomnosti, společenství. Nenechme si tuto radost vzít, odnesme si ji do svých domovů a rozdávejme ji kolem sebe. Protože Bůh má rád veselé lidi. LP

ROZHOVOR s Aničkou Káčerkovou – 1. část

Jsou lidé, na které je škoda zapomenout. Určitě mezi ně patří i dobrá strážnická farnice Anička Káčerková. Je to už téměř rok, co se nachýlil její život ke konci. Pán Ježíš si ji vzal k sobě loni v dubnu, v den Velkého Pátku.

Díky členům hnutí focolare se zachoval Aniččin životní příběh v rozhovoru, který vznikl na samém sklonku Aniččina života. Děkujeme, že se o něj s námi rozdělili.

Aničko, jsi z Moravy, ze Slovácka, kde je úrodná půda. Měla jsi v ruce taky někdy motyku?
Když mi bylo 9 let, tak mi zemřel tatínek. Měla jsem ještě o 14 let staršího bratra. Na pole jsem tedy chodila s maminkou velice často. Maminka mi někdy dala do ruky bič a postavila mě před krávu, aby neujela. A kdyby se pohnula, tak jsem měla utéct.
Maminka chodila hodně na pole. Měli jsme hospodářství - krávu, prasátko, slepice. Musela jsem často pomáhat.

Kam jsi chodila do školy? U vás v Petrově?
V Petrově jsem chodila jen do páté třídy, potom jsem chodila do Strážnice na měšťanku, k sestřičkám, než je sebrali. Potom, když jsem byla starší, rozhodovala jsem se, co budu dělat. Protože jsem se dobře učila, šla jsem na gymnázium. Tam jsem ale měla hodně těžké podmínky, protože věděli, že chodím do kostela, takže jsem to měla pořád – jako na pranýři. To bylo už po druhé světové válce.

Vzpomínáš si na léta II. světové války?
Přes válku si vzpomínám jen, když šla fronta. Byly jsme s maminkou ve sklepě u jedné paní nedaleko hřbitova v Petrově. Potom, když to skončilo, jsme se vrátily do našeho domu. U cesty seděli vojáci, tak jsme jim nabídly něco k jídlu.

Jak to bylo teda na tom gymnáziu?
Na gymnáziu mi bylo řečeno, ať nepočítám, že půjdu na vysokou školu, že budu ráda, když odmaturuju. Já jsem si přála jít na medicínu a pomáhat takto lidem. Bylo to pro mě tedy

dost těžké přijmout. Jeden čas jsem byla dlouho v nemocnici, ani nevím už, co mi bylo. Učitel češtiny mi poslal do nemocnice knížky, abych tam četla. Ale ty knihy byly hrozně sprosté. Když jsem to otevřela, viděla jsem, že se to nedá číst. Když jsem je pak vracela tomu profesorovi, ptal se, jestli jsem to alespoň přečetla. A já říkám: „Prolistovala, nečetla, protože to bylo tak sprosté, že se to nehodilo číst!“ On na to jen řekl: “No počkej u maturity!“
A já jsem si u té maturity skutečně vytáhla otázku: „Průřez dějinami literatury na podkladu vlastní četby“.

Tedy přesně tu otázku, na které tě mohl češtinář lehce potopit.
Ano, a já jsem na něm i okamžitě viděla, jak je spokojený.
Šla jsem se připravit a po chvíli šla za zkoušejícími ke stolečku. Začala jsem mluvit, když vtom někdo zaklepal na dveře a ozvalo se: „Profesor (ten a ten – nechci jmenovat) - má v ředitelně telefon!“ Byl to ten můj češtinář, u kterého jsem měla udělat teď maturitu z českého jazyka. Odešel tedy, čekali jsme a on se stále nevracel.
Najednou předseda maturitní komise říká: „Já jsem také češtinář, to čekání trvá už dlouho a ještě tam máme někoho dalšího. Já bych to vzal, když dovolíte, za něj.“ Jak já jsem se zaradovala! Když jsme skončili, vrátil se pan profesor z ředitelny. Předseda mu říká: „Kolego, my jsme to už zvládli bez tebe. Už je dost pozdě, moc bychom se zdrželi.“ A on jen na to řekl: „To se nemělo stát!“ Víc nic ale neřekl. Maturitu jsem udělala, ale pouze češtinu za 2. Jinak samé jedničky. Upozorňovali mě však, že se na vysokou školu nedostanu.

Takže máš různé vzpomínky na tu gymnázku a hlavně na pana češtináře, viď …
Bylo to Boží vedení.
Ještě jedna vzpomínka mě napadá. Jednou se mi profesor češtiny zas posmíval: „Aničko, jestli řekneš latinsky Otčenáš, tak ti dám jedničku!“ A já se postavila a přeříkala ho v pohodě latinsky. Asi jsem ho zaskočila, nečekal to. Pak řekl:“ Hm, umíš to líp jak já, musím ti tu jedničku dát“.

Cos dělala tedy po maturitě, když jsi nemohla studovat?
Našla jsem si práci v obchodě, v textilu. Jednou jsem šla ráno na roráty a vedle jela paní na kole a upadla. Běžela jsem do blízké trafiky pro pomoc. Pán z trafiky jí pomohl zvednout se a zavedl ji k sobě do obchodu. Já jsem jí ještě vyzula botu, protože jí otékala noha a zavolala sanitku. Ta paní byla manželka toho nepříjemného profesora českého jazyka z gymnázia. Za několik dní mi přišel sám češtinář poděkovat k nám do prodejny textilu za poskytnutou pomoc jeho ženě. Také řekl, že se bude otevírat zdravotnická škola a že by mě tam mohli doporučit. Že už mě nebudou blokovat. Bylo to už rok nebo dva po maturitě,

nevěděla jsem, jestli to mám využít. Tehdy zde byl farářem pater Pres a on říkal: „Třeba je to vůle Boží … Zkus to a když tě nevezmou, tak si z toho nic nedělej.“

Jak ses tedy rozhodla? Šla jsi na přijímací zkoušky?
Ano, vzala jsem ten názor našeho faráře za své, jako Boží vůli pro mne - a už měla v sobě klid. Musela jsem jet na přijímačky až do Prahy. Tam nás bylo 130 a otevírali jen jednu třídu. Volali nás jednoho po druhém. Když jsem přišla na řadu já, vešla jsem do třídy, a představila se, že jsem ze Strážnice - a čekalo mě velké překvapení. Zvedl se předseda přijímací komise a říká: „Kolegové, pokračujte dál… já se jdu tady se slečnou povzbudit a zjistit, co je nového ve Strážnici. Pracoval jsem ve Strážnici jako lékař několik let!“
Vzal mě bokem, uvařil mně kafe a vyptával se na vše možné. Já jsem mu nakonec i řekla, v jaké situaci jsem se po škole nacházela, co tomuto předcházelo. On vstal, vzal telefon a říká: „Prosím, aby do seznamu přijatých byla zapsána Anna Káčerková.“
Takže já jsem se takto dostala na zdravotnickou školu do Brna. Když jsem tehdá vyšla z té třídy, kde se dělaly přijímací zkoušky, všichni se na mě dívali a ptali se: Cos tam dělala tak dlouho? Co se tě ptali? Bylo to těžké?“ Já nevěděla, co mám odpovědět a tak jsem řekla: „Přátelé, nevyptávejte se mě, já musím běžet na vlak, aby mi neujel“ - a zmizela jsem.

Takže jsi tedy začala studovat v Brně.
Budova, v níž jsem studovala, měla dvě části - půlka byla škola a půlka pro řádové sestry. Já jsem měla takto příležitost chodit často k sestrám do kaple. To byla pro mne taková oáza. Zdravotní školu jsem končila opět maturitou.

Bavila tě ta škola?
Bavila. Dozvěděla jsem se spoustu zajímavých zdravotnických věcí.

Bylas po škole v kontaktu se spolužačkami?
Ano, se spolužačkami si ještě píšu - tedy s některými, některé již umřely.

Po skončení této zdravotnické školy jsi už pracovala v oboru?
Pracovala jsem ve Veselí nad Moravou na hygienické stanici. Ta škola byla totiž zaměřena na práci asistentky hygienické stanice.
Chodila jsem po rodinách infekčně nemocných pacientů, zařizovala očkování a dělala kontroly, zda se tam infekce nešíří dál. To bylo moje zaměstnání. Pak to ve Veselí zavřeli a tak mě převeleli do Hodonína. Takže Kyjov a Veselí se přesunulo do nového centra

v Hodoníně. Tam bylo potřeba ustanovit nějakou vedoucí, tak doktor Měkta mě udělal vrchní. Měla jsem tedy funkci zodpovědnější. Pracovala jsem tam až do důchodu.

Tam jsi měla dobrý pracovní kolektiv?
Ano, nemůžu si stěžovat. Občas si ale také ze mě dělali legraci – zase jsi byla v kostele?

Jaké máš vzpomínky z té doby?
Po práci jsem ještě někdy chodila pomáhat na faru. Věnovala jsem se například přípravě dětí na první svaté přijímání. Jednou se mi stala taková věc: v prázdné obálce jsem měla takové známky s křesťanskými motivy pro děti a já jsem se spletla a obálku použila v práci. Dala jsem do ní nějaké dokumenty a poslala na vedení hygieny OÚNZ. Byla jsem udána. Po nějakém čase mě předvolali policajti na takový výslech. Sepisovali to, co jsem odpovídala, když v tom do místnosti vešel další policajt. Diví se a říká: „Co ta děvčica udělala? Vždyť já lepší neznám! My jezdíme spolu vlakem, vždycky mi drží místo…“ Přečetl si to a říká kolegům: „No, podívej se – tys byl u přijímání, já jsem byl u přijímání, ty papírky dostávají děti, co jdou k přijímání. Odjíždíme! Jestli chceš s námi jet, kolego, tak to roztrhej a nic nepiš.“ A tak se stalo. Do práce přišla zpráva úplně klidného charakteru. Pan doktor – nadřízený - mi řekl: „Já vás obdivuji, jak vy jste statečná“.

-pokračování příště –

Příspěvky farníků

Svaté přijímání

Chtěla bych se s vámi rozdělit o jeden zážitek z moc pěkného svatého přijímání. Je to už pár měsíců, z doby, kdy se zavřely kostely a i svaté přijímání se poprvé rozdávalo jen mezi dveřmi kostela.
I já jsem tenkrát v určený čas přišla ke kostelu. Mezi dveřmi kostela stál otec David, podal mi svaté přijímání a já hned zase šla pryč. A najednou jsem si s touto situací nějak nevěděla rady. Co teď mám vlastně správně dělat? Mám zůstat stát? Nebo jít? Jak se teď modlit?
Uvažovala jsem: vždyť Pán Ježíš ke mně přišel stejně, jako když chodil po Palestině. Tenkrát bylo kolem něj plno lidí a on s nimi mluvil, žehnal jim, vyháněl od nich zlo... A se mnou jde nyní Strážnicí - kolem je plno lidí, já je nyní nevidím, ale On ano. Jsou za zdmi baráků. Šla jsem kolem domů a říkala Pánu Ježíši: podívej, tady bydlí ti a ti. Požehnej jim, ať se mají dobře!
Ulice byly prázdné a my jsme spolu procházeli Strážnici a já jsem říkala Pánu Ježíši, kdo právě tady bydlí a co by asi potřeboval.... Bylo to moc krásné, osobní a radostné.

Jsou nyní sice různá omezení a těžko říct, jak to bude dále. Ale pokud budeme mít možnost jít ke zpovědi a svatému přijímání, nepromarněme ji.

farnice ze Strážnice

Stařeček, ministranti a jiné příhody

vzpomínkový cyklus nejen o strážnickém kostelníkovi Vaštíkovi

Část 19. **Jak sem byl kostelníkem**

Dyž sem sa stal sice né největším, ale nejstarším ministrantem, tož sem si myslel, že su tak důležitý, že by to snáď beze mňa ani nešlo. Jednů sem sa tak dozvěděl, co páter Pres řekl, že starší ministranti už nemosijů chodit, že máme dost mladých, keří to zvládnů aj bez nich. A tak sem byl propuštěný a bez ministrantské práce. Byl sem ale zvyklý chodit do sakristie a tak sem tak chodil aj potom. Čekal sem první v sakristii, až zazvónijů a potom sem přešel, tak abych viděl na oltář.

Jednů, když sem takto čekal, otevřeli sa dveřa a mezi něma byl páter Pres. Jak mě uviděl, povidá: „Obleč sa a poď ministrovat.“ Já sem radostně vyskočil a v momentě sem byl oblečený.

Po mši svaté si mě zavolal a povidá: „Zítra je pohřeb a kostelníka bolí koleno. Já bych potřeboval, abys šel místo něho.“ „No šak ano, co bych nešel,“ sůhlasil sem. Tenkrát eště smuteční síň u hřbitova nebyla a tak sa chodilo z kostela průvodem. Hned sem si vzal na starosti kadidelnicu, aby každý věděl, že zastupuju kostelníka. Po pohřebě jsme šli zpátky do sakristie. Když sme došli k domu, kde býval páter Hořák, tak sme sa zastavili a páter Pres mě povidá: „Já sa tu zastavím, přesleču sa a ty mě oblečení zaneseš do sakristie.“ Tož mě všecko naložil, že mě byla vidět enom hlava a já sem šel. Došel sem k sakristii. Chytl sem za kliku, ale bylo zamknuté, aj kostel. Sedl sem si na schodek k chóře. Jak sem tam tak seděl, tak došel stařeček kostelník a povidá: „Co tu, ty trůbo, sedíš na schodku, eště sa nachladíš.“

„A co mám dělat, šak sakristia je zamknutá.“ bránil sem sa.

„Tož ty si tak hlůpý, že ťa nenapadne, že su na faře a vařím si kafé? Pročs tam nezazvónil?“

„To mňa nenapadlo.“

Kostelník odemkl sakristiu a šli jsme uložit pohřební ornát. Já sem sa styděl, že sem sa nechoval jak správný zástupce kostelníka, ale opravdu spíš jak trůba a povidám: „Já už idu rači dom.“

„Počkaj na mňa, šak já už idu také.“ povidá stařeček a tak sme šli dom spolem

Po cestě mě stařeček kostelník povidá: „Děkuju ti, žes to vzal dneskaj za mňa. Já bych tam nedošél. Budu rád, dyž dojdu dom.“

Šli sme pomáli a po cestě párkrát odpočívali. Trvalo to dlůho, ale došli sme. Doma si stařeček pořádně koleno namazal Pámelů a pustil si rádio. Počkál si na pohádku, kterů tenkrát říkal Hajaja a potom šél spat, protože věděl, že bude ráno brzo stávat otevřít kostel. Tenkrát ranní bývala už o šesti hodinách.

L. Král

Okénko do strážnické charity

Tříkrálová sbírka

Milí čtenáři Studánky,

chtěla bych Vás touto cestou informovat o průběžných výsledcích Tříkrálové sbírky v roce 2021.

Průběžných píšu proto, že přispět do Tříkrálové sbírky je stále možné formou **ONLINE a to až do 30. 4. 2021.** Proto i výsledky sbírky se mohou ještě měnit, až do konečné uzávěrky.

Fyzické koledování i umístění statických kasiček je však již ukončeno a celkový **prozatímní výtěžek tak činí 309.869,- Kč.**

Výsledky tříkrálového koledování 2021:

Obec	míst	Vybráno v Kč	Ostatní měny	Celkem v Kč
Strážnice	26	148 579	0	148 579
Petrov	6	35 149	+ 50 € (= 1 282 Kč)	36 431
Radějov	2	12 462	0	12 462
Rohatec	4	46 855	0	46 855
Sudoměřice	12	47 485	+ 99 €, 1 Penny (= 2 556 Kč)	50 041
Online kasička	----	15 501	0	15 501
CELKEM	**50**	**306 031**	**+ 149 €, 1 Penny (= 3 838 Kč)**	**309 869**

Chtěla bych tedy touto cestou moc poděkovat Vám všem, kteří jste otevřeli svá srdce a do Tříkrálové sbírky přispěli svým finančním darem. Také velice děkujeme za nezištnou pomoc v průběhu Tříkrálové sbírky všem koordinátorům a dobrovolníkům, kteří přispěli svým úsilím na dobrou věc. Jen s vaší ochotou lze sbírku realizovat, proto jsme všem, kdo se jakkoliv podíleli, velmi vděční.

Výsledek sbírky nás moc potěšil a předčil naše veškerá očekávání. Vybralo se sice o 185.000,- Kč méně než v roce 2020, ale v dnešní těžké době, kdy je spousta lidí bez práce a potýkáme se s velkou krizí, jsme se dostali na krásných 63%, což svědčí o tom, že spousta lidí je stále ochotných přispět na dobrou věc a to nás velice těší.

Z výtěžku plánujeme pomoci lidem v nepříznivých sociálních situacích, kteří se nacházejí v našem regionu působnosti. Jedná se především o podporu sociálně slabých rodin i jednotlivých osob, maminek samoživitelek a lidí bez přístřeší.

Dále bychom chtěli finančně podpořit naši zánovní terénní službu Sociální rehabilitace TERES, kterou se doposud nezdařilo zařadit do Základní sítě sociálních služeb JMK, a nemáme tedy na její provoz dostatečné finanční prostředky, přestože služba je v našem regionu jediná, která pracuje s osobami s duševním onemocněním v domácím prostředí. V letošním roce jsme dokonce museli provoz této služby, z důvodu zvýšeného zájmu a velké potřebnosti, rozšířit.

Pokud nám to finanční situace umožní, chtěli bychom také sjednat podporu pro naše Chráněné dílny, které se potýkají od loňského roku s vládním omezením prodejů výrobků na jarmarcích a veletrzích. V současné době jsme rádi, že se nám provozně daří, udržet si naše stávající pracovníky bez nutnosti snižování jejich stavu. Pro mnohé z nich by takové opatření bylo fatální hlavně z důvodu, že se ve všech případech jedná o osoby se zdravotním postižením, pro které je chráněný trh práce mnohdy jedinou možností, jak najít své uplatnění. Scházejí nám tak finanční prostředky na obnovu zařízení Chráněných dílen. Jedná se především o technické vybavení šicí a dřevařské dílny, které podléhá zubu času a je potřeba jej vyměnit za funkční a pro zaměstnance bezpečné pracovní nástroje.

Závěrem bych chtěla ještě jednou všem moc poděkovat za dosavadní přízeň a podporu. Pokud se Vám naše práce i záměry využití líbí a rozhodnete se, že nás chcete dodatečně či znovu podpořit, je to stále možné prostřednictvím **ONLINE** kasičky na webu Tříkrálové sbírky nebo na našich webových stránkách: www.straznice.charita.cz, pro příspěvek naší Charitě Strážnice stačí zadat **poštovní směrovací číslo 696 62 a variabilní symbol 77707026**.

DĚKUJEME VÁM!!! Za Charitu Strážnice Marie Štípská, ředitelka

Informace

Knihovna křesťanské literatury

Spolkový dům, Masarykova 370, Strážnice
vám nabízí:

Stín Otce – Jan Dobraczyński

Papež František svým listem z 8. 12. 2020 „Patris corde“ (Otcovským srdcem) vyhlásil Rok svatého Josefa a od svátku tohoto světce 19. března 2021 začne také zvláštní Rok rodiny. Kniha je románovým zpracováním příběhu svatého Josefa. Zahrnuje nejen nesnáze jeho každodenního života, ale i kulturní pozadí a atmosféru doby v níž Josef žil. Papež knihu ve svém listu také zmiňuje.

Fratelli tutti – Papež František

Hlavním tématem encykliky Fratelli tutti je „sociální přátelství, které nikoho nevylučuje“ a „bratrství otevřené pro všechny“. Papež František nejprve reflektuje nezdravé tendence v současné globalizované společnosti, politice, hospodářství a médiích. Nezůstává jen u kritiky. Jako muž naděje povzbuzuje křesťany i všechny lidi dobré vůle ke vzájemnému

setkávání a rozvíjení vztahů uvnitř menších i větších společenství. Na závěr vyzdvihuje základní lidské právo – svobodu náboženského vyznání pro všechny – i potřebu dialogu mezi náboženstvími.
Pokud máte zájem o zapůjčení knih, zavolejte na některé níže uvedené telefonní číslo a domluvíme způsob předání.
L. Robková 732 116 889
M. Šašinková 604 785 741

Nejen pro děti

Úryvek z knihy Milý papeži Františku *(vydalo nakl. Leda)*

- **Papež odpovídá na dopisy děti**

Otázka: *Milý papeži Františku, když nás Bůh tolik miluje a nechce, abychom trpěli, proč neporazil ďábla?* *Alejandra, 9 let, Peru*

Milá Alejandro,

Bůh ve skutečnosti ďábla porazil, a to na kříži. Přemohl ho, ale udělal to svým osobitým způsobem. Ďábel prohrál, a je tedy poražený.

Víš, jak vypadají draci? Mají dlouhatánský ocas, a dokonce i potom, co je někdo porazí, ještě chvíli tím ocasem mrskají. S ďáblem je to podobné jako s těmi velkými a strašnými draky v pohádkách, když je princ přemůže a zabije. Jejich dlouhý ocas i nadále seká a může ještě napáchat dost škody. V malém to můžeš pozorovat u ještěrky, když přijde o ocásek. Třebaže už se ocásek od těla oddělil, pořád sebou švihá. Ježíš svou smrtí přemohl smrt. Ďábel prohrál – na to nezapomínej! Připomíná však draka nebo nebezpečného dinosaura, který stále ještě mrská ocasem, ačkoli je už po něm.

Nebo si to můžeme představit třeba takhle: ďábel je jako přivázaný vzteklý pes, který štěká a vrčí. Když se k němu moc nepřiblížíš, nepokouše tě.

Franciscus

Vylušti postní výzvu podle klíče. Pak se zamysli, jak to můžeš udělat.

A	Á	B	C	Č	D	Ď	E	É	Ě	F	G	H	I
✌	🕒	🤘	👌	🡅	👎	🔕	👈	🡄	⛩	👉	🖕	🤚	🖐

Í	J	K	L	M	N	Ň	O	P	Q	R	Ř	S	Š
🔕	☺	😐	☹	💣	☠	🔕	🚩	🏳	✈	☼	➢	💧	🔟

T	Ť	U	Ú	Ů	V	W	X	Y	Z	Ž
❄	❷	✞	➢	➢	✞	✠	✠	✡	☪	❸

🚩🡅🖐💧❄🖐 💧✞🡄 💧☼👎👍👈,

✌🤘✡ ✞ ☠⛩💣 💣🚩🖕☹ 🏳➢👈🤘🡅✞✌❄ 🤘➢🖕

Tento rébus i ukázka z knihy na straně 15 jsou převzaty z www.deti.vira.cz. Najdete zde inspirace pro postní dobu s dětmi.

Vydává ŘKF Strážnice, Radějov, Sudoměřice pouze pro vnitřní potřebu farností. Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky zkrátit. Děkujeme všem přispěvatelům.
Vychází 28.2.2021, náklad 550 kusů, příští číslo vyjde 28.3.2021, uzávěrka příspěvků je 19.3.2021. Tisk: Tiskárna Sukupovi. Své náměty a připomínky můžete odevzdat v sakristii či zaslat na: nase.studanka@seznam.cz . Webové stránky: www.piaristestraznice.cz
Farnost Strážnice - číslo účtu 1443772389/0800, VS 1819
Farnost Radějov - číslo účtu 1443763319/0800
Farnost Sudoměřice - číslo účtu 262847949/0300